

मंगळागौरीची कहाणी PDF

एक शहर होते. आवाज आला. त्याला मुलगा नव्हता. एक गोसावी त्यांच्या घरी आला, अल्लाख म्हणत. वाणाची पत्नी भिक्षा आणि तो चालला कारण त्याने कन्या नसलेल्या स्त्रीच्या हातून भिक्षा घेतली नाही. तिने ही गोष्ट पतीला सांगितली. त्याने तिला एक युक्ती सांगितली. दाराच्या मागे लपवा. अल्लाख म्हणताच सोन्याची भिक्षा द्या.

अशी भिक्षा टाकली. बोवाचें नांव तुटे । बाईचा खूप राग. मुले होणार नाहीत. असा शाप दिला. तिने त्याचे पाय धरले. बोवा शाप दिला. बोवा म्हणाला, तुझ्या नवऱ्याला सांग, निळ्या घोड्यावर बस, निळे कपडे घालून जंगलात जा, घोडा कुठे थांबेल ते खोद. देवी येईल, तिची प्रार्थना करा. तुला मुलगा देईल असे म्हणत बोवा चालायला लागला.

तिने पतीला सांगितले. वाणी वनात गेला. घोडा अडकला, तिथे खोदला. देवीची पूजा करू लागली. सोन्याचे मंदिर, हिऱ्याचे खांब, माणिकांचा कळस, आत देवीची मूर्ती आहे. मनोभावे पूजा केली. देवी त्याच्यावर प्रसन्न झाली. ती पुढे मागे म्हणाली, ती दुःखी आहे कारण तिला पती, वडील, श्रीमंत आणि मुलगा नाही. देवी म्हणाली, तुला संततीचे सुख नाही. मी आनंदित झालो. तुला मुलगा देतो. अल्पायुषी पुत्र घेतलास तर योग्यता मिळेल, दीर्घायुषी पुत्र घेतलास तर आंधळा होईल. मुलगी घेतली तर बालविधवा होशील, हवं तर परत घे! त्याने अल्पायुषी पुत्र मागितला. देवी म्हणाली. माझ्या मागे जा, तिथे एक गणपती आहे, त्याच्या हातात आंब्याचे झाड आहे. गणपतीच्या पायावर पाऊल टाका, एखादे फळ घ्या,

घरी जा आणि ते तुमच्या पत्नीला खाऊ द्या, तुमचे काम होईल. देवी नाहीशी झाली.

वाणी मंदिराच्या मागे गेली, गणपतीच्या पायावर पाऊल टाकले, झाडावर चढले, आंबे भरून खाल्ले, घरी नेले. तो खाली उतरून पाहू लागला. साधारण तोच आंबा. असे चार-पाच वेळा झाले. गणपतीला त्रास झाला. तो म्हणाला, तुझ्या नशिबात एकच फळ आहे. फळ घेऊन घरी आले. बायकोला खायला दिले. ती गरोदर राहिली. गर्भ दिवसेंदिवस वाढू लागला. नवमास संपली. वाणाच्या बायकोने जन्म दिला. मुलगा झाला. दोघेही खूप खुश होते. दिवसेंदिवस मासे वाढू लागले. आठव्या वर्षी मुंज केली. ती म्हणाली वयाच्या 10 व्या वर्षी लग्न कर. त्याने उत्तर दिले की मी काशीयात्रेशिवाय लग्न न करण्याचे वचन दिले आहे.

काही दिवसांनी त्यांना काकांसोबत तीर्थयात्रेला पाठवण्यात आले. मामाभाचे पैसे जाऊ लागले. वाटेत काय झालं? वाटेत एक गाव दिसलं, तिथे काही मुली खेळत होत्या, आपापसात भांडण होत होतं, एक गोरी कातडीची मुलगी होती, दुसरी मुलगी तिला हाक मारायला लागली, काय मूर्ख, काय मूर्ख! तेव्हा मुलगी म्हणाली, माझी आई मंगळागुरी उपवास करते. आमच्या कुळात द्वैत नाही. मग मी तिची मुलगी! हे भाषण मामाने ऐकले. हे त्यांच्या ध्यानात आले. तुमच्या पुतण्याला तिच्यासोबत गुंतवून ठेवा म्हणजे तो दीर्घायुषी होईल. पण हे कसे घडते? त्या दिवशी तो तिथेच राहिला. येथे काय घडले? त्या मुलीचे त्याच दिवशी लग्न झाले. लग्नाच्या वेळी पती आणि मुलगा आजारी पडले. मुलीच्या पालकांची पंचाईत झाली.

काही दिवसांनी त्यांना काकांसोबत तीर्थयात्रेला पाठवण्यात आले. मामाभाचे पैसे जाऊ लागले. वाटेत काय झालं? वाटेत एक गाव दिसलं, तिथे काही मुली खेळत होत्या, आपापसात भांडण होत होतं, एक गोरी कातडीची मुलगी होती, दुसरी

मुलगी तिला हाक मारायला लागली, काय मूर्ख, काय मूर्ख! तेव्हा मुलगी म्हणाली, माझी आई मंगळागुरी उपवास करते. आमच्या कुळात द्वैत नाही. मग मी तिची मुलगी! हे भाषण मामाने ऐकले. हे त्यांच्या ध्यानात आले. तुमच्या पुतण्याला तिच्यासोबत गुंतवून ठेवा म्हणजे तो दीर्घायुषी होईल. पण हे कसे घडते? त्या दिवशी तो तिथेच राहिला. येथे काय घडले? त्या मुलीचे त्याच दिवशी लग्न झाले. लग्नाच्या वेळी पती आणि मुलगा आजारी पडले. मुलीच्या पालकांची पंचाईत झाली.

दुसऱ्या दिवशी काय झाले? सकाळी उठून तिने अंगोळ केली, आईला आंगोळ घातली. आईने ते उघडून आत पाहिले. आईने मुलीच्या गळ्यात हार घातला. पुढे, पहिले सादर केले गेले. मुलीला खेळायला आणले. ती म्हणाली, हा माझा नवरा नाही, मी यांगसोबत खेळत नाही. रात्रीच्या लाडव्यांच्या अंगठ्याचा काही उपयोग नाही. पालकांची पडली पंचाईत. तिचा नवरा कसा शोधायचा? पुढे त्यांनी अन्नछत्र सुरू केले. मुलीने अंगठी घेऊन आलेल्या ब्राह्मणाचे पाय धुवावे, आईने पाणी टाकावे, भावांनी उदबत्ती लावावी आणि वडिलांनी निरोप द्यावा. शेकडो लोक येऊन जेवू लागले.

मामाभाचा पैसा इकडे गेला. त्यांनी भरपूर दान केले, ब्राह्मणांचे आशीर्वाद घेतले आणि नंतर शक्य तितक्या रथयात्रा काढल्या. एके दिवशी पुतण्या बेशुद्ध पडला. यमदूत प्राण न्यायला आला. मंगळूर आडवा आला. त्यानंतर दोघांमध्ये युद्ध झाले, ते पाहून यमदूत पळून गेले आणि गौर स्वतः अदृश्य झाले. पुतण्याला जाग आल्यावर तो काकांना सांगू लागला, मला असे स्वप्न पडले आहे. मामा म्हणाले, ठीक आहे, तू संकटातून बाहेर आहेस. उद्या आपण घरी जाऊ. परत येऊ लागले लग्नाच्या गावी आले. तलावावर स्वयंपाक करू लागला. दासी आल्या आणि म्हणाल्या, इथे छत्री आहे, जा तिकडे जेवायला! तो म्हणाला, आम्ही पारण

घेत नाही. दासीने यजमानाला सांगितले. पालखी पाठवली. पाहुणचार करून घरी नेले. पाय धुत असताना मुलीने पतीला ओळखले. नवऱ्याने अंगठी ओळखली. पालकांनी विचारले, तुला काय मार्क आहे? त्यांनी लाडव्यांची ताट दाखवली. सगळ्यांना आनंद झाला.

भोजन समारंभ पार पडला. मामाची सून घरी आली. सासूने सुनेचे पाय धरले. तुझ्यामुळे माझा मुलगा वाचला, असे त्या म्हणाल्या. ती म्हणाली, माझं मंगळागुरीचं व्रत आहे, ही सगळी तिची कृपा! सासरच्या मंडळींनी सर्वांनी मिळून ते व्रत पाळले, मंगलोरे तिला प्रसन्न झाले, तू आमच्यासारखीच होवो, आमचे सौभाग्य अखंड राहो, अशी देवाकडे प्रार्थना केली. कृष्णाने धर्मराजाला सांगितलेल्या साठा उत्तरांची ही कथा आहे.